

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 339

Anul 50

Ediția în limba română

Legislație

21 decembrie 2007

Cuprins

II Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie

DECIZII

Consiliu

2007/712/CE:

★ Decizia Consiliului din 15 octombrie 2007 privind semnarea, în numele Comunității, a Convenției privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială	1
Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială	3

II

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie)

DECIZII

CONSILIU

DECIZIA CONSILIULUI

din 15 octombrie 2007

privind semnarea, în numele Comunității, a Convenției privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

(2007/712/CE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 61 litera (c), coroborat cu articolul 300 alineatul (2) primul paragraf,

având în vedere propunerea Comisiei,

întrucât:

(1) La 16 septembrie 1988, statele membre ale Comunităților Europene au semnat un acord internațional cu Republica Islanda, Regatul Norvegiei și Confederația Elvețiană privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială ⁽¹⁾ („Convenția de la Lugano”), prin care aplicarea normelor Convenției din 27 septembrie 1968 („Convenția de la Bruxelles”) referitoare la același domeniu ⁽²⁾ este extinsă la Islanda, Norvegia și Elveția.

(2) Negocierile privind revizuirea Convenției de la Bruxelles și a Convenției de la Lugano s-au desfășurat între 1998-1999 în cadrul unui grup de lucru ad-hoc care a fost extins pentru a include Elveția, Norvegia și Islanda. Aceste negocieri au dus la adoptarea textului unui proiect de convenție pregătit de grupul de lucru, care a fost confirmat de Consiliu în cadrul reuniunii sale din 27 și 28 mai 1999.

(3) Negocierile purtate ulterior în cadrul Consiliului, pe baza acestui text, au dus la adoptarea Regulamentului (CE) nr. 44/2001 din 22 decembrie 2000 al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială ⁽³⁾, care a modernizat normele Convenției de la Bruxelles și a impulsionat sistemul de recunoaștere și executare, făcându-l mai rapid și mai eficient.

(4) În lumina paralelismului dintre regimurile Convențiilor de la Bruxelles și de la Lugano privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, normele Convenției de la Lugano ar trebui adaptate la normele Regulamentului (CE) nr. 44/2001 astfel încât hotărârile să se bucure de același nivel de recunoaștere în circuitul juridic între statele membre ale UE și statele AELS în cauză.

(5) În conformitate cu Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la aplicarea măsurilor întreprinse în temeiul titlului IV din Tratatul de instituire a Comunității Europene. Astfel încât normele Convenției de la Lugano să i se aplice Danemarcei, aceasta ar trebui să participe în calitate de parte contractantă la o nouă convenție în același domeniu.

⁽¹⁾ Convenția privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 319, 25.11.1988, p. 9).

⁽²⁾ Convenția de la Bruxelles privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 299, 31.12.1972, p. 32). (Versiunea consolidată în JO C 27, 26.1.1998, p. 1.)

⁽³⁾ JO L 12, 16.1.2001, p. 1. Regulament modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 (JO L 363, 20.12.2006, p. 1).

- (6) Prin decizia sa din 27 septembrie 2002, Consiliul a autorizat Comisia să negocieze în vederea adoptării unei noi Convenții de la Lugano privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.
- (7) Comisia a negociat, în numele Comunității, această convenție cu Islanda, Norvegia, Elveția și Danemarca.
- (8) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Regatul Unit și Irlanda participă la adoptarea și aplicarea prezentei decizii.
- (9) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, care nu este obligatorie pentru Danemarca și nu i se aplică.
- (10) Convenția, parafată la Bruxelles la 28 martie 2007, ar trebui semnată,

DECIDE:

Articolul 1

Semnarea Convenției privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, care va înlocui Convenția de la Lugano din 16 septembrie 1988, se aprobă prin prezenta decizie în numele Comunității, sub rezerva încheierii respectivei convenții.

Textul convenției este atașat la prezenta decizie.

Articolul 2

Președintele Consiliului este autorizat prin prezenta decizie să desemneze persoana (persoanele) împuternicită (împuternicite) să semneze, în numele Comunității, Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.

Adoptată la Luxemburg, 15 octombrie 2007.

Pentru Consiliu

Președintele

L. AMADO

CONVENȚIA**privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială****PREAMBUL**

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE,

FIIND HOTĂRÂTE să consolideze protecția juridică a persoanelor stabilite pe teritoriile lor,

CONSIDERÂND că este necesară în acest scop stabilirea competenței judiciare internaționale a instanțelor, pentru a facilita recunoașterea și pentru a introduce o procedură eficientă care să asigure executarea hotărârilor, a actelor autentice și a tranzacțiilor judiciare,

FIIND CONȘTIENTE DE legăturile existente între ele, care au fost consacrate în domeniul economic prin acordurile de comerț liber încheiate între Comunitatea Europeană și anumite state membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb,

LUÂND ÎN CONSIDERARE:

- Convenția de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, astfel cum a fost modificată prin convențiile de aderare în urma extinderilor succesive ale Uniunii Europene;
- Convenția de la Lugano din 16 septembrie 1988 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, care extinde aplicarea regulilor Convenției de la Bruxelles din 1968 la anumite state membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb;
- Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, care a înlocuit Convenția de la Bruxelles menționată mai sus;
- Acordul dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2005,

AVÂND CONVINGEREA că extinderea la acest act a principiilor cuprinse în Regulamentul (CE) nr. 44/2001 asupra părților contractante va consolida cooperarea judiciară și economică,

DORIND să asigure o interpretare cât mai uniformă posibil a prezentului act,

AU DECIS în acest sens să încheie prezenta convenție și

AU CONVENIT ASUPRA URMĂTOARELOR DISPOZIȚII:

TITLUL I**DOMENIU DE APLICARE***Articolul 1*

(1) Prezenta convenție se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. Aceasta nu se aplică, îndeosebi, în materie fiscală, vamală sau administrativă.

(2) Convenția nu se aplică în ceea ce privește:

(a) starea sau capacitatea juridică a persoanelor fizice, regimurile matrimoniale, testamentele și succesiunile;

- (b) falimentele, procedurile de lichidare a societăților comerciale insolabile sau a altor persoane juridice, tranzacțiile judiciare, concordatele și procedurile similare;
 - (c) securitatea socială;
 - (d) arbitrajul.
- (3) În cadrul prezentei convenții, termenul „stat obligat prin prezenta convenție” înseamnă orice stat care este parte contractantă la prezenta convenție sau un stat membru al Comunității Europene. Termenul poate desemna, de asemenea, Comunitatea Europeană.

TITLUL II

COMPETENȚA JUDICIARĂ

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 2

- (1) Sub rezerva dispozițiilor prezentei convenții, persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în instanțele judecătorești din acel stat.
- (2) Persoanele care nu au naționalitatea statului obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia își au domiciliul sunt supuse normelor de competență judiciară aplicabile cetățenilor statului în cauză.

Articolul 3

- (1) Persoanele domiciliat într-un stat obligat prin prezenta convenție pot fi acționate în justiție în instanțele altui stat obligat prin prezenta convenție numai în temeiul dispozițiilor cuprinse în secțiunile 2-7 din prezentul titlu.
- (2) În special regulile naționale de competență judiciară enunțate în anexa I nu pot fi invocate împotriva acestor persoane.

Articolul 4

- (1) În cazul în care pârâtul nu este domiciliat pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, competența judiciară a instanțelor este determinată, în fiecare stat membru obligat prin prezenta convenție, de legislația statului membru în cauză, sub rezerva aplicării dispozițiilor articolelor 22 și 23.
- (2) Împotriva unui astfel de pârât, orice persoană, indiferent de naționalitate, domiciliată pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, poate să invoce normele de competență judiciară în vigoare în statul în cauză, în special cele prevăzute în anexa I, în aceeași manieră ca și cetățenii statului în cauză.

SECȚIUNEA 2

Competența judiciară specială

Articolul 5

O persoană care își are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție poate fi acționată în justiție pe teritoriul altui stat obligat prin prezenta convenție:

1. (a) în materie contractuală, în instanțele judecătorești de la locul de executare a obligației în cauză;
- (b) în sensul aplicării acestei dispoziții și în absența vreunei convenții contrare, locul de executare a obligației în cauză este:
 - în cazul vânzării de mărfuri, locul dintr-un stat obligat prin prezenta convenție unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile;

- în cazul prestării de servicii, locul dintr-un stat obligat prin prezenta convenție unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile;
 - (c) în cazul în care nu se aplică litera (b) de la acest punct, se aplică litera (a);
2. în materia obligațiilor de întreținere:
- (a) în instanțele de la locul unde este domiciliat sau își are reședința obișnuită creditorul obligației de întreținere; sau
 - (b) în instanțele care, în conformitate cu legea forului, au competența judiciară de a examina cereri accesorii unei acțiuni privind starea unei persoane, în cazul în care obligația de întreținere are caracter auxiliar pentru aceste cereri, cu excepția cazului în care competența judiciară se întemeiază exclusiv pe naționalitatea uneia dintre părți; sau
 - (c) în instanța care, în conformitate cu legea forului, are competența judiciară de a examina cereri accesorii unei acțiuni privind răspunderea părinților, în cazul în care obligația de întreținere are caracter auxiliar pentru aceste cereri, cu excepția cazului în care competența judiciară se întemeiază exclusiv pe naționalitatea uneia dintre părți;
3. în materie delictuală sau cvasidelictuală, în instanțele de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă;
4. în cazul unei acțiuni civile în despăgubire sau în restituire întemeiate pe săvârșirea unei infracțiuni, în instanța sesizată cu acțiunea penală, în măsura în care, în conformitate cu legea sa națională, instanța în cauză este competentă să judece acțiunea civilă;
5. în cazul unei contestații privind operațiunile unei sucursale, agenții sau ale unei alte unități, în instanțele de la locul unde se află sucursala, agenția sau unitatea în cauză;
6. în calitate de fondator, *trustee* sau de beneficiar al unui trust constituit fie în temeiul legii, fie printr-o convenție încheiată în scris sau verbal, confirmată în scris, în fața instanțelor din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia își are sediul trustul în cauză;
7. în cazul unui litigiu referitor la plata unei remunerații pretinse pentru salvarea sau asistența de care a beneficiat o încărcătură sau o marfă, în instanța în a cărei rază teritorială respectiva încărcătură sau marfă:
- (a) a fost sechestrată în vederea obținerii unei astfel de plăți; sau
 - (b) ar fi putut fi sechestrată, însă o cautiune sau o altă garanție a fost depusă,

cu condiția ca această dispoziție să se aplice numai în cazul în care se pretinde că pârâtul are un drept asupra încărcăturii sau a mărfii sau a avut un drept asupra acestora în momentul operațiunii de salvare sau de asistență.

Articolul 6

O persoană care își are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție mai poate fi acționată în justiție:

1. atunci când există mai mulți pârâți, în instanța de la domiciliul oricăruia dintre aceștia, cu condiția ca între cereri să existe o legătură atât de strânsă încât să fie oportună examinarea și judecarea lor în același timp pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor;

2. în calitate de terț în cadrul unei acțiuni de chemare în garanție sau de intervenție sau în cadrul oricărei alte proceduri în care intervine în calitate de terț, în instanțele sesizate cu plângerea principală, dacă aceasta nu a fost introdusă decât în scopul scoaterii sale de sub competența instanței în cauză;
3. în cazul unei cereri reconvenționale care derivă din același contract sau fapt pe care este întemeiată cererea principală, în instanța sesizată cu plângerea principală;
4. în materie contractuală, dacă acțiunea poate fi conexată unei acțiuni în materie de drepturi reale imobiliare îndreptate împotriva aceluiași pârât, în instanța din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia este situat imobilul.

Articolul 7

În cazul în care, în temeiul prezentei convenții, o instanță dintr-un stat obligat prin prezenta convenție are competență judiciară de a soluționa acțiuni în răspundere pentru utilizarea sau exploatarea unei nave, instanța în cauză sau orice altă instanță care îi este substituită în acest scop în temeiul legii naționale a statului în cauză are, de asemenea, competența necesară să judece cererile referitoare la limitarea acestei răspunderi.

SECȚIUNEA 3

Competența judiciară în materie de asigurări

Articolul 8

În materie de asigurări, competența judiciară este determinată de prezenta secțiune, fără a se aduce atingere dispozițiilor articolului 4 și articolului 5 alineatul (5).

Articolul 9

(1) Un asigurător care își are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție poate fi acționat în justiție:

- (a) în instanțele din statul pe teritoriul căruia își are domiciliul; sau
- (b) în alt stat obligat prin prezenta convenție, în cazul acțiunilor intentate de către deținătorul poliței de asigurare, asigurat sau beneficiar, în instanțele de la locul unde este domiciliat reclamantul; sau
- (c) dacă este coasigurător, în instanțele dintr-un stat obligat prin prezenta convenție sesizate cu acțiunea introdusă împotriva asigurătorului principal.

(2) Atunci când un asigurător nu își are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, dar deține o sucursală, agenție sau altă unitate pe teritoriul unuia dintre statele obligate prin prezenta convenție, în cazul contestațiilor referitoare la activitatea sucursalei, a agenției sau a unității, acesta este considerat ca având domiciliul pe teritoriul statului obligat prin prezenta convenție.

Articolul 10

În cazul asigurării de răspundere civilă sau al asigurării de bunuri imobiliare, asigurătorul mai poate fi acționat în justiție și în instanțele de la locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă. Același lucru este aplicabil și în cazul în care bunurile mobile și imobile sunt acoperite de aceeași poliță de asigurare, ambele categorii fiind afectate în mod negativ de același eveniment neprevăzut.

Articolul 11

(1) În cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul poate, de asemenea, să fie acționat în instanța la care persoana vătămată a introdus acțiunea împotriva asiguratului, dacă legea instanței respective permite acest lucru.

(2) Dispozițiile articolelor 8, 9 și 10 se aplică în cazul acțiunii directe introduse de către partea vătămată împotriva asigurătorului, în situația în care este permisă o astfel de acțiune.

(3) Dacă legea privind astfel de acțiuni directe prevede posibilitatea introducerii în cauză a deținătorului poliței de asigurare sau a asiguratului, aceeași instanță are competență judiciară asupra acestora.

Articolul 12

(1) Fără a aduce atingere articolului 11 alineatul (3), un asigurător poate intenta o acțiune numai înaintea instanțelor din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia este domiciliat pârâtul, indiferent dacă acesta este deținătorul poliței de asigurare, asiguratul sau beneficiarul.

(2) Dispozițiile prezentei secțiuni nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională la instanța sesizată cu plângerea inițială, în conformitate cu prezenta secțiune.

Articolul 13

De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât printr-o convenție:

1. ulterioară nașterii litigiului; sau
2. care permite deținătorului poliței de asigurare, asiguratului sau unui beneficiar să sesizeze alte instanțe decât cele indicate în prezenta secțiune; sau
3. încheiată între un deținător al unei polițe și un asigurător, ambii având la data încheierii contractului domiciliul sau reședința obișnuită în același stat obligat prin prezenta convenție, și care are ca efect atribuirea de competență judiciară instanțelor din statul în cauză, chiar dacă fapta prejudiciabilă s-a produs peste hotare, cu condiția ca legislația statului în cauză să nu interzică astfel de convenții; sau
4. încheiată cu deținătorul poliței care nu este domiciliat într-un stat obligat prin prezenta convenție, cu excepția cazului în care asigurarea este obligatorie sau privește un imobil situat pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție; sau
5. care privește un contract de asigurări, în măsura în care acesta acoperă unul sau mai multe dintre riscurile enumerate la articolul 14.

Articolul 14

Riscurile prevăzute la articolul 13 alineatul (5) sunt următoarele:

1. orice pierdere sau prejudiciu produs:
 - (a) navelor maritime, instalațiilor din zona de coastă ori din largul mării sau aeronavelor, rezultate în urma evenimentelor asociate utilizării lor în scopuri comerciale;
 - (b) mărfurilor aflate în tranzit, altele decât bagajele pasagerilor, atunci când tranzitul este efectuat sau include transportul cu astfel de nave sau aeronave;
2. orice răspundere, alta decât cea pentru vătămrile corporale produse călătorilor sau pentru prejudiciile aduse bagajelor acestora:
 - (a) decurgând din utilizarea sau exploatarea navelor, a instalațiilor sau a aeronavelor menționate la punctul 1 litera (a) în măsura în care, în privința celor din urmă, legislația statului obligat prin prezenta convenție în care sunt înregistrate aceste aeronave nu interzice clauzele atributive de competență în materia asigurării acestor riscuri;
 - (b) pentru pierderile sau prejudiciile cauzate de bunurile aflate în tranzit, conform descrierii de la punctul 1 litera (b);
3. orice pierdere financiară legată de utilizarea sau exploatarea navelor, a instalațiilor sau a aeronavelor menționate la punctul 1 litera (a), în special pierderile înregistrate în legătură cu mărfurile sau navlosirea;

4. orice risc sau interes legat de oricare dintre cele menționate la punctele 1-3;
5. fără a aduce atingere punctelor 1-4, toate riscurile majore.

SECȚIUNEA 4

Competența judiciară în materia contractelor încheiate de consumatori

Articolul 15

(1) În ceea ce privește un contract încheiat de o persoană, consumatorul, într-un scop care se poate considera că se situează în afara activității sale comerciale sau profesionale, competența judiciară se determină în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune, fără a se aduce atingere articolului 4 și articolului 5 alineatul (5), în cazul în care:

- (a) contractul are ca obiect vânzarea de bunuri în rate egale, fixe și eșalonate; sau
- (b) contractul are ca obiect un împrumut rambursabil în rate egale, fixe și eșalonate, sau orice altă formă de credit, încheiat în scopul vânzării de bunuri; sau
- (c) în toate celelalte cazuri, contractul a fost încheiat cu o persoană care desfășoară activități comerciale sau profesionale în statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul sau, prin orice mijloace, își direcționează aceste activități spre acel stat sau spre mai multe state, inclusiv spre statul obligat prin prezenta convenție în cauză, iar contractul intră în sfera de acțiune a acestor activități.

(2) Atunci când un consumator încheie un contract cu o parte care nu își are domiciliul pe teritoriul statului obligat prin prezenta convenție, însă deține o sucursală, agenție sau altă unitate pe teritoriul unuia dintre statele obligate prin prezenta convenție, se consideră, în cazul litigiilor decurgând din exploatarea sucursalei, a agenției sau a unității, că partea în cauză are domiciliul pe teritoriul statului respectiv.

(3) Prezenta secțiune nu se aplică contractelor de transport cu excepția celor care, pentru un preț forfetar, oferă călătoria și cazarea deopotrivă.

Articolul 16

(1) Un consumator poate introduce o acțiune împotriva celeilalte părți la contract fie în instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia partea în cauză și are domiciliul, fie în instanțele de la locul unde consumatorul își are domiciliul.

(2) Acțiunea poate fi introdusă împotriva unui consumator de către cealaltă parte la contract numai la instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia consumatorul își are domiciliul.

(3) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională la instanța sesizată cu cererea inițială, în conformitate cu prezenta secțiune.

Articolul 17

De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât prin convenții:

1. ulterioare nașterii litigiului; sau
2. care permit consumatorului să sesizeze alte instanțe decât cele prevăzute în cadrul prezentei secțiuni; sau
3. încheiate între consumator și cealaltă parte la contract, ambii având la data încheierii contractului domiciliul sau reședința obișnuită în același stat obligat prin prezenta convenție, și care au ca efect atribuirea de competență instanțelor din statul respectiv, cu condiția ca aceste convenții să nu fie interzise de legislația statului în cauză.

SECȚIUNEA 5

Competența judiciară în materia contractelor individuale de muncă*Articolul 18*

- (1) În materia contractelor individuale de muncă, competența judiciară se determină în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune, fără a se aduce atingere articolului 4 și articolului 5 alineatul (5).
- (2) Dacă un angajat încheie un contract individual de muncă cu un angajator care nu își are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, însă are o sucursală, agenție sau altă unitate pe teritoriul unuia dintre statele obligate prin prezenta convenție, se consideră, în cazul litigiilor rezultate din exploatarea sucursalei, a agenției sau a unității, că angajatorul are domiciliul pe teritoriul statului respectiv.

Articolul 19

Un angajator domiciliat pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție poate fi acționat în justiție:

1. înaintea instanțelor din statul pe teritoriul căruia este domiciliat; sau
2. pe teritoriul altui stat obligat prin prezenta convenție:
 - (a) în instanțele de la locul în care angajatul își desfășoară în mod obișnuit activitatea sau înaintea instanțelor din ultimul loc în care acesta și-a desfășurat activitatea; sau
 - (b) dacă angajatul nu își desfășoară sau nu și-a desfășurat în mod obișnuit activitatea pe teritoriul unei singure țări, în instanțele de la locul unde este sau a fost situată întreprinderea al cărei angajat a fost acesta.

Articolul 20

- (1) Angajatorul poate introduce o acțiune numai înaintea instanțelor din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia angajatul își are domiciliul.
- (2) Dispozițiile prezentei secțiuni nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională la instanța sesizată cu cererea inițială, în conformitate cu prezenta secțiune.

Articolul 21

De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât prin convenții atributive de competență:

1. ulterioare nașterii litigiului; sau
2. care permit angajatului să sesizeze alte instanțe decât cele menționate în cadrul prezentei secțiuni.

SECȚIUNEA 6

Competența judiciară exclusivă*Articolul 22*

Următoarele instanțe au competență judiciară exclusivă, indiferent de domiciliu:

1. în materie de drepturi reale imobiliare sau de închiriere a unor imobile, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia este situat imobilul.

Cu toate acestea, în materia închirierii unor imobile în vederea utilizării personale temporare pe o perioadă de cel mult șase luni consecutive, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia pârâtul este domiciliat au, de asemenea, competență judiciară, cu condiția ca locatarul să fie o persoană fizică și ca proprietarul și locatarul să aibă domiciliul pe teritoriul aceluiași stat obligat prin prezenta convenție;

2. în ceea ce privește valabilitatea constituirii, nulitatea sau dizolvarea societăților ori a altor persoane juridice, ori asociații de persoane fizice sau juridice care au sediul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție sau valabilitatea deciziilor organelor acestora, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție. Pentru determinarea sediului, instanța aplică normele sale de drept internațional privat;
3. în ceea ce privește valabilitatea înregistrărilor în registrele publice, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia se păstrează registrul;
4. în ceea ce privește înregistrarea sau valabilitatea brevetelor, a mărcilor, a desenelor și a modelelor industriale, precum și a altor drepturi similare care necesită depunerea sau înregistrarea, indiferent dacă aspectul respectiv este invocat pe cale de acțiune sau de excepție, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia depunerea sau înregistrarea a fost solicitată, a avut loc sau, în temeiul unui instrument comunitar ori al unei convenții internaționale, se consideră că a avut loc.

Fără a aduce atingere competenței judiciare pe care Oficiul European pentru Brevete o are în conformitate cu Convenția privind acordarea brevetelor europene, semnată la München la 5 octombrie 1973, instanțele din fiecare stat obligat prin prezenta convenție au competență judiciară exclusivă, indiferent de domiciliu, asupra acțiunilor privind înregistrarea sau valabilitatea unui brevet european acordat statului în cauză, indiferent dacă aspectul respectiv este invocat pe cale de acțiune sau de excepție;

5. în ceea ce privește executarea hotărârilor, instanțele din statul obligat prin prezenta convenție pe teritoriul căruia a fost sau urmează fie executată hotărârea.

SECȚIUNEA 7

Prorogarea de competență

Articolul 23

(1) Dacă părțile, dintre care una sau mai multe au domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, au convenit ca o instanță sau instanțele dintr-un stat obligat prin prezenta convenție să aibă competență judiciară în soluționarea litigiilor care au survenit sau pot surveni în legătură cu un raport juridic determinat, competența revine acelei instanțe sau instanțelor respective. Această competență este exclusivă, cu excepția unei convenții contrare a părților. O astfel de convenție atributivă de competență se încheie:

- (a) în scris sau verbal cu confirmare scrisă; sau
- (b) într-o formă conformă cu obiceiurile statornicite între părți; sau
- (c) în comerțul internațional, într-o formă conformă cu uzanțele pe care părțile le cunosc sau ar trebui să le cunoască și care, în cadrul aceluiași tip de comerț, sunt bine cunoscute și respectate cu regularitate de către părțile la contractele de tipul pe care îl implică domeniul comercial în cauză.

(2) Orice comunicare sub formă electronică care permite consemnarea durabilă a convenției este considerată ca având formă scrisă.

(3) Dacă o astfel de convenție a fost încheiată între părți, dintre care niciuna nu are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, instanțele din alte state obligate prin prezenta convenție nu au competență să judece litigiile între părți dacă instanța sau instanțele desemnate nu și-au declinat competența.

(4) Instanța sau instanțele dintr-un stat obligat prin prezenta convenție cărora printr-un act constitutiv al unui trust li s-a atribuit competență au competență exclusivă asupra oricărei acțiuni introduse împotriva unui fondator, trustee sau beneficiar al unui trust dacă sunt implicate relațiile dintre aceste persoane sau drepturile, sau obligațiile acestora în cadrul trustului.

(5) Convențiile atributive de competență, precum și dispozițiile similare din actele constitutive ale unui trust nu au efect juridic dacă sunt contrare dispozițiilor articolului 13, 17 sau 21 ori dacă instanțele de la competența cărora acestea derogă au competență judiciară exclusivă în temeiul articolului 22.

Articolul 24

Cu excepția cazului în care competența este determinată de alte dispoziții ale prezentei convenții, instanța din statul obligat prin prezenta convenție în fața căreia se înfățișează pârâtul este competentă. Această regulă nu se aplică în cazul în care înfățișarea are ca obiect contestarea competenței sau o altă instanță are competență exclusivă în temeiul articolului 22.

*SECȚIUNEA 8***Verificarea competenței și a admisibilității***Articolul 25*

Dacă o instanță dintr-un stat obligat prin prezenta convenție este sesizată pe cale principală cu un litigiu asupra căruia instanțele altui stat obligat prin prezenta convenție au competență exclusivă în temeiul articolului 22, aceasta se declară din oficiu incompetentă.

Articolul 26

(1) Dacă pârâtul domiciliat pe teritoriul obligat prin prezenta convenție este acționat în justiție înaintea unei instanțe dintr-un alt stat obligat prin prezenta convenție și nu se înfățișează în fața acesteia, instanța se declară, din oficiu, incompetentă, în cazul în care competența sa nu rezultă din dispozițiile prezentei convenții.

(2) Instanța suspendă acțiunea până când se constată că pârâtul a putut primi actul de sesizare a instanței sau un act echivalent în timp util pentru pregătirea apărării sau că au fost întreprinse toate demersurile necesare în acest sens.

(3) În locul dispozițiilor alineatului (2), se aplică articolul 15 din Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială, dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a trebuit să fie transmis în conformitate cu dispozițiile convenției menționate anterior.

(4) Statele membre ale Comunității Europene obligate prin Regulamentul (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 sau prin Convenția încheiată între Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind notificarea și comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, semnată la Bruxelles la 19 octombrie 2005, aplică în relațiile dintre ele dispozițiile articolului 19 din regulamentul în cauză dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a trebuit să fie transmis în conformitate cu dispozițiile respectivului regulament sau ale convenției.

*SECȚIUNEA 9***Litispendență și conexitate***Articolul 27*

(1) În cazul unor cereri având același obiect, aceeași cauză și referindu-se la aceleași părți sunt introduse la instanțe din state diferite obligate prin prezenta convenție, instanța sesizată ulterior suspendă din oficiu acțiunea până în momentul în care se stabilește competența primei instanțe sesizate.

(2) Dacă se constată că prima instanță sesizată este competentă, instanța sesizată ulterior își declină competența în favoarea acesteia.

Articolul 28

(1) În cazul în care acțiuni conexe se află pe rolul unor instanțe din diferite state obligate prin prezenta convenție, toate celelalte instanțe în afara primei instanțe sesizate pot suspenda judecarea cererilor.

(2) Dacă aceste acțiuni se află pe rol în primă instanță, instanțele sesizate ulterior pot, de asemenea, la cererea uneia dintre părți, să își decline competența dacă prima instanță sesizată are competența să judece acțiunile în cauză și dacă legislația națională îi permite conexarea acestor acțiuni.

(3) În sensul prezentului articol, sunt considerate conexe acele acțiuni care sunt atât de strâns legate între ele încât este oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor.

Articolul 29

Dacă acțiunile intră în competența exclusivă a mai multor instanțe, orice instanță, alta decât cea care a fost sesizată inițial, își declină competența în favoarea acesteia din urmă.

Articolul 30

În sensul prezentei secțiuni, se consideră că o instanță este sesizată:

1. la data la care actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a fost depus în instanță, cu condiția ca reclamantul să fi întreprins măsurile necesare pentru ca actul să fie notificat sau comunicat părâtului; sau
2. dacă actul trebuie să fie notificat sau comunicat înainte de a fi depus în instanță, la data la care acesta este primit de autoritatea responsabilă de notificarea și comunicarea acestuia, cu condiția ca reclamantul să fi întreprins măsurile necesare pentru ca actul să fie depus în instanță.

*SECȚIUNEA 10***Măsuri provizorii și de conservare***Articolul 31*

Măsurile provizorii și de conservare prevăzute de legislația unui stat obligat prin prezenta convenție pot fi solicitate instanțelor statului în cauză chiar dacă, în temeiul prezentei convenții, o instanță dintr-un alt stat obligat prin prezenta convenție este competentă să judece cauza pe fond.

*TITLUL III***RECUNOAȘTERE ȘI EXECUTARE***Articolul 32*

În sensul prezentei convenții, prin „hotărâre” se înțelege orice hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat obligat prin prezenta convenție, indiferent de denumirea acesteia, precum cea de sentință, ordonanță, decizie sau mandat de executare, precum și stabilirea de către un grefier a cheltuielilor de judecată.

*SECȚIUNEA 1***Recunoașterea***Articolul 33*

- (1) O hotărâre pronunțată într-un stat obligat prin prezenta convenție este recunoscută în celelalte state obligate prin prezenta convenție, fără să fie necesară recurgerea la vreo procedură specială.
- (2) Orice parte interesată care invocă pe cale principală recunoașterea unei hotărâri poate, în conformitate cu procedurile prevăzute în secțiunile 2 și 3 din prezentul titlu, solicita ca hotărârea să fie recunoscută.
- (3) Dacă recunoașterea este invocată pe cale incidentală înaintea unei instanțe a unui stat obligat prin prezenta convenție, aceasta din urmă are competența să se pronunțe asupra recunoașterii.

Articolul 34

O hotărâre nu este recunoscută:

1. dacă recunoașterea este vădit contrară ordinii publice a statului în care este solicitată recunoașterea;
2. dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent nu a fost comunicat sau notificat părâtului, care nu s-a înfățișat în timp util și într-o manieră care să îi permită acestuia să își pregătească apărarea, dacă părâtul nu a introdus o acțiune împotriva hotărârii atunci când a avut posibilitatea să o facă;
3. dacă aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată într-un litigiu între aceleași părți în statul în care este solicitată recunoașterea;

4. dacă aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată anterior într-un alt stat obligat prin prezenta convenție sau într-un stat terț între aceleași părți într-o cauză având același obiect și aceeași cauză, cu condiția ca hotărârea pronunțată anterior să întrunească condițiile necesare pentru a fi recunoscută în statul solicitat.

Articolul 35

- (1) De asemenea, o hotărâre nu este recunoscută dacă intră în contradicție cu dispozițiile secțiunii 3, 4 sau 6 din titlul II sau în unul dintre cazurile prevăzute la articolul 68. În afara acestor cazuri, se poate refuza recunoașterea unei hotărâri în oricare dintre cazurile prevăzute la articolul 64 alineatul (3) sau la articolul 67 alineatul (4).
- (2) La verificarea temeiurilor de competență prevăzute la alineatul anterior, instanța sau autoritatea solicitată trebuie să țină cont de constatările de fapt pe baza cărora instanța din statul de origine și-a stabilit competența.
- (3) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (1), competența instanței din statul de origine nu poate fi revizuită. Criteriul ordinii publice prevăzut la articolul 34 alineatul (1) nu este aplicabil normelor de competență.

Articolul 36

Hotărârea străină nu poate face în nicio situație obiectul unei revizuii pe fond.

Articolul 37

- (1) Instanța dintr-un stat obligat prin prezenta convenție în fața căreia este invocată recunoașterea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat obligat prin prezenta convenție poate suspenda acțiunea în cazul în care hotărârea face obiectul unei căi de atac ordinare.
- (2) Instanța dintr-un stat obligat prin prezenta convenție în fața căreia este invocată recunoașterea unei hotărâri pronunțate în Irlanda sau în Regatul Unit și a cărei executare este suspendată în statul de origine datorită exercitării unei căi de atac poate suspenda acțiunea.

SECȚIUNEA 2

Executarea

Articolul 38

- (1) O hotărâre pronunțată într-un stat obligat prin prezenta convenție și care este executorie în statul în cauză este pusă în executare într-un alt stat obligat prin prezenta convenție atunci când, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, a fost declarată executorie în statul respectiv.
- (2) Cu toate acestea, în Regatul Unit o astfel de hotărâre este pusă în executare în Anglia și Țara Galilor, în Scoția sau în Irlanda de Nord, atunci când la cererea oricăreia dintre părțile interesate aceasta a fost înregistrată în vederea executării în respectiva parte a Regatului Unit.

Articolul 39

- (1) Cererea se depune la instanța sau la autoritatea competentă indicată în lista cuprinsă în anexa II.
- (2) Competența teritorială este determinată de domiciliul părții împotriva căreia se solicită executarea sau de locul de executare.

Articolul 40

- (1) Modalitățile de depunere a cererii sunt reglementate de legislația statului în care se solicită executarea.
- (2) Reclamantul trebuie să își aleagă un domiciliu în raza teritorială a instanței sesizate. Cu toate acestea, dacă legislația statului în care este solicitată executarea nu prevede alegerea unui domiciliu, reclamantul desemnează un mandatar *ad litem*.
- (3) Documentele menționate la articolul 53 se anexează cererii.

Articolul 41

Hotărârea este declarată executorie imediat după îndeplinirea formalităților prevăzute la articolul 53, fără nicio examinare în temeiul articolelor 34 și 35. Partea împotriva căreia se solicită executarea nu poate, în această etapă a procedurii, formula apărări.

Articolul 42

(1) Hotărârea privind cererea de încuviințare a executării este adusă de îndată la cunoștința reclamantului în conformitate cu procedura prevăzută de legislația statului solicitat.

(2) Hotărârea de încuviințare a executării este notificată sau comunicată părții împotriva căreia se solicită executarea, în cazul în care aceasta nu a fost deja notificată sau comunicată părții în cauză.

Articolul 43

(1) Oricare dintre părți poate introduce o acțiune împotriva hotărârii privind cererea de încuviințare a executării.

(2) Acțiunea se introduce la instanța indicată în lista din anexa III.

(3) Acțiunea este examinată în conformitate cu normele care reglementează procedura contradictorie.

(4) Dacă partea împotriva căreia se solicită executarea nu se înfățișează în fața instanței sesizate cu acțiunea intentată de reclamant, se aplică dispozițiile articolului 26 alineatele (2)-(4) chiar și în cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea nu își are domiciliul în unul dintre statele obligate prin prezenta convenție.

(5) O acțiune împotriva hotărârii de încuviințare a executării trebuie introdusă în termen de o lună de la data comunicării acesteia. Dacă partea împotriva căreia se solicită executarea își are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție, altul decât cel în care s-a pronunțat hotărârea de încuviințare a executării, termenul pentru introducerea acțiunii este de două luni și începe să curgă de la data comunicării efectuate fie direct persoanei respective, fie la domiciliul acesteia. Acest termen nu poate fi prelungit pe motiv de distanță.

Articolul 44

Hotărârea pronunțată cu privire la acțiune poate face numai obiectul căii de atac menționate în anexa IV.

Articolul 45

(1) Instanța sesizată cu acțiunea prevăzută la articolul 43 sau 44 poate refuza sau revoca o hotărâre de încuviințare a executării doar pentru unul dintre motivele prevăzute la articolele 34 și 35. Instanța se pronunță în termen scurt.

(2) Hotărârea pronunțată în străinătate nu poate fi revizuită pe fond în nicio situație.

Articolul 46

(1) Instanța sesizată cu acțiunea prevăzută la articolul 43 sau 44 poate, la cererea părții împotriva căreia se solicită executarea, să suspende acțiunea dacă hotărârea străină face, în statul de origine, obiectul unei căi de atac ordinare sau dacă termenul pentru introducerea unei astfel de acțiuni nu a expirat încă; în acest din urmă caz prezentat, instanța poate specifica termenul în care poate fi exercitată calea de atac ordinară.

(2) În cazul în care hotărârea a fost pronunțată în Irlanda sau în Regatul Unit, orice cale de atac disponibilă în statul de origine este considerată cale de atac ordinară în sensul alineatului (1).

(3) Instanța poate, de asemenea, să condiționeze executarea de constituirea unei garanții determinate de aceasta.

Articolul 47

(1) În cazul în care o hotărâre trebuie să fie recunoscută în conformitate cu prezenta convenție, nimic nu îl împiedică pe reclamant să solicite aplicarea măsurilor provizorii și de conservare prevăzute de legea statului solicitat fără să fie necesar să fie încuviințată executarea hotărârii respective în temeiul articolului 41.

(2) Hotărârea de încuviințare a executării permite autorizarea luării oricăror măsuri de conservare.

(3) Pe durata termenului prevăzut pentru introducerea unei căi de atac împotriva hotărârii de încuviințare a executării în conformitate cu articolul 43 alineatul (5) și până la pronunțarea unei hotărâri, nu se poate proceda decât la aplicarea de măsuri de conservare a bunurilor părții împotriva căreia se solicită executarea.

Articolul 48

(1) Dacă o hotărâre străină se pronunță asupra mai multor capete de cerere și hotărârea de încuviințare a executării nu poate fi pronunțată cu privire la toate aceste capete de cerere, instanța sau autoritatea competentă se pronunță asupra unuia sau asupra mai multor capete de cerere.

(2) Reclamantul poate solicita ca hotărârea de încuviințare a executării să se limiteze la anumite părți din hotărâre.

Articolul 49

Hotărârea străină prin care se dispune plata unor penalități cu titlu cominatoriu este executorie în statul solicitat numai dacă suma care urmează a fi plătită a fost stabilită în mod definitiv de instanțele din statul de origine.

Articolul 50

(1) Reclamantul care, în statul de origine, a beneficiat în întregime sau doar parțial de asistență judiciară sau de scutire de taxe sau cheltuieli de procedură este îndreptățit să beneficieze, în cadrul procedurii prevăzute în prezenta secțiune, de asistența judiciară cea mai favorabilă sau de scutirea de taxe sau de cheltuieli de procedură cea mai amplă prevăzută de legislația statului solicitat.

(2) Cu toate acestea, reclamantul care solicită executarea unei hotărâri pronunțate de o autoritate administrativă în Danemarca, Islanda sau Norvegia în materia obligațiilor de întreținere poate pretinde, în statul solicitat, avantajele menționate la alineatul (1), în cazul în care prezintă o declarație eliberată de ministerul de justiție din Danemarca, Islanda sau Norvegia care atestă faptul că îndeplinește criteriile de natură economică pentru a putea beneficia integral sau parțial de asistență judiciară sau de o scutire de taxe sau cheltuieli de procedură.

Articolul 51

Nicio cauțiune sau garanție, indiferent de denumirea acestora, nu poate fi impusă unei părți care solicită într-un stat obligat prin prezenta convenție executarea unei hotărâri pronunțate în alt stat obligat prin prezenta convenție pe motiv că este cetățean străin sau că nu își are domiciliul sau reședința în statul în care se solicită executarea.

Articolul 52

În cadrul acțiunii introduse pentru încuviințarea executării hotărârii, nu poate fi perceput în statul în care se solicită executarea niciun fel de impozit, drept sau taxă calculat proporțional cu valoarea litigiului.

*SECȚIUNEA 3***Dispoziții comune***Articolul 53*

(1) Partea care invocă recunoașterea unei hotărâri sau solicită încuviințarea executării unei hotărâri prezintă o copie a hotărârii care să întrunească condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității acesteia.

(2) Partea care solicită încuviințarea executării unei hotărâri trebuie să prezinte, de asemenea, certificatul menționat la articolul 54, fără a aduce atingere articolului 55.

Articolul 54

Instanța sau autoritatea competentă din statul obligat prin prezenta convenție în care s-a pronunțat hotărârea eliberează, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, un certificat conform modelului din anexa V la prezenta convenție.

Articolul 55

(1) În cazul neprezentării certificatului prevăzut la articolul 54, instanța sau autoritatea competentă poate să stabilească un termen pentru prezentarea acestuia sau să accepte un document echivalent sau, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații, să se dispenseze de prezentarea acestui document.

(2) La cererea instanței sau a autorității competente, se prezintă traducerea documentelor. Traducerea este legalizată de o persoană autorizată în acest sens în unul dintre statele obligate prin prezenta convenție.

Articolul 56

Nu se solicită nicio legalizare sau altă formalitate echivalentă în cazul documentelor prevăzute la articolul 53 sau la articolul 55 alineatul (2) sau în ceea ce privește documentul de numire a unui mandatar *ad litem*.

TITLUL IV

ACTELE AUTENTICE ȘI TRANZACȚIILE JUDICIARE*Articolul 57*

(1) Actele autentice înregistrate și care sunt executorii într-un stat obligat prin prezenta convenție sunt, la cerere, declarate executorii în alt stat obligat prin prezenta convenție, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 38 și următoarele. Instanța la care se introduce o acțiune în temeiul articolului 43 sau 44 respinge sau revocă cererea de încuviințare a executării numai dacă executarea actului autentic este vădit contrară ordinii publice din statul solicitat.

(2) Convențiile în materia obligațiilor de întreținere încheiate cu autoritățile administrative sau autentificate de către acestea sunt, de asemenea, considerate acte autentice în sensul alineatului (1).

(3) Actul prezentat trebuie să îndeplinească condițiile necesare pentru autentificare în statul de origine.

(4) Dispozițiile titlului III secțiunea 3 se aplică în mod corespunzător. Autoritatea competentă a unui stat obligat prin prezenta convenție în care a fost întocmit sau înregistrat un act autentic eliberează, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, un certificat conform modelului din anexa VI la prezenta convenție.

Articolul 58

Tranzacția judiciară care a fost aprobată de o instanță în cursul unui proces și care este executorie în statul obligat prin prezenta convenție în care a fost încheiată este executorie în statul solicitat în aceleași condiții ca și actele autentice. Instanța sau autoritatea competentă dintr-un stat obligat prin prezenta convenție în care a fost aprobată o tranzacție judiciară eliberează, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, un certificat conform modelului din anexa V la prezenta convenție.

TITLUL V

DISPOZIȚII GENERALE*Articolul 59*

(1) Pentru a determina dacă o parte își are domiciliul pe teritoriul statului obligat prin prezenta convenție ale cărui instanțe sunt sesizate, acestea aplică legislația internă.

(2) În cazul în care o parte nu își are domiciliul pe teritoriul statului ale cărui instanțe sunt sesizate, instanța, pentru a determina dacă partea are domiciliul pe teritoriul unui alt stat obligat prin prezenta convenție, aplică legislația statului în cauză.

Articolul 60

(1) În sensul prezentei convenții, o societate sau altă persoană juridică are domiciliul în locul unde aceasta își are:

- (a) sediul statutar; sau
- (b) administrația centrală; sau
- (c) centrul de afaceri.

(2) În cazul Regatului Unit și al Irlandei, prin „sediul statutar” se înțelege sediul social (*registered office*) sau, în lipsa unui astfel de sediu, locul de înregistrare (*place of incorporation*), sau, în lipsa acestuia, locul în care a avut loc constituirea (*formation*) conform legii.

(3) Pentru a determina dacă un trust are domiciliul pe teritoriul statului obligat prin prezenta convenție în care au fost sesizate instanțele, instanța aplică normele sale de drept internațional privat.

Articolul 61

Fără a se aduce atingere dispozițiilor mai favorabile din legislațiile naționale, persoanele domiciliate într-un stat obligat prin prezenta convenție care sunt urmărite în fața instanțelor penale dintr-un alt stat obligat prin prezenta convenție, nefiind cetățeni ai acestui stat, pentru o infracțiune săvârșită din culpă, pot fi judecate și în lipsă, cu condiția să fie reprezentate. Cu toate acestea, instanța sesizată poate dispune înfățișarea în persoană. În caz de neprezentare, hotărârea pronunțată în acțiunea civilă fără ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea de a-și pregăti apărarea poate să nu fie recunoscută sau executată în celelalte state obligate prin prezenta convenție.

Articolul 62

În sensul prezentei convenții, termenul „instanță” include orice autoritate desemnată de către un stat obligat prin prezenta convenție ca având competență în domeniile care intră în sfera de aplicare a acestei convenții.

TITLUL VI

DISPOZIȚII TRANZITORII*Articolul 63*

(1) Dispozițiile prezentei convenții nu se aplică decât acțiunilor judiciare intentate și actelor întocmite oficial sau înregistrate drept acte autentice după intrarea sa în vigoare în statul de origine și, în cazul în care se solicită recunoașterea sau executarea unei hotărâri sau a unui act autentic, în statul solicitat.

(2) Cu toate acestea, în cazul în care acțiunea introdusă în statul de origine a fost intentată înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenții, hotărârile pronunțate după data intrării în vigoare a convenției sunt recunoscute și executate în conformitate cu dispozițiile titlului III:

- (a) dacă acțiunea introdusă în statul de origine a fost intentată după intrarea în vigoare a Convenției de la Lugano din 16 septembrie 1988 atât în statul de origine, cât și în statul solicitat;
- (b) în toate celelalte situații, în cazul în care normele de competență aplicate sunt conforme cu cele prevăzute fie în titlul II, fie într-o convenție încheiată între statul de origine și statul solicitat, convenție care era în vigoare la data la care a fost intentată acțiunea.

TITLUL VII

RELAȚIA CU REGULAMENTUL (CE) NR. 44/2001 AL CONSILIULUI ȘI CU ALTE INSTRUMENTE*Articolul 64*

(1) Prezenta convenție nu aduce atingere aplicării de către statele membre ale Comunității Europene a Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială și nici a modificărilor aduse acestuia, a Convenției privind

competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Bruxelles la 27 septembrie 1968, sau a Protocolului privind interpretarea convenției în cauză de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene, semnat la Luxemburg la 3 iunie 1971, modificate de convențiile de aderare la respectiva convenție și la respectivul protocol de către statele care au aderat la Comunitățile Europene, sau a Acordului dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2005.

(2) Cu toate acestea, prezenta convenție se aplică în orice situație:

- (a) în materie de competență, în cazul în care pârâtul este domiciliat pe teritoriul unui stat în care se aplică prezenta convenție, dar nu și un alt act prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, sau în care articolul 22 sau 23 din prezenta convenție conferă competență instanțelor acestui stat;
- (b) în ceea ce privește litispendența sau acțiunile conexe prevăzute la articolele 27 și 28, în cazul în care sunt introduse acțiuni în instanță într-un stat în care se aplică prezenta convenție, dar nu și un act prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, precum și într-un stat în care se aplică atât prezenta convenție, cât și un act prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol;
- (c) în materie de recunoaștere și executare, în cazul în care fie statul de origine, fie statul solicitat nu aplică un act prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol.

(3) Pe lângă motivele prevăzute în titlul III, recunoașterea sau executarea poate fi refuzată dacă motivul de competență pe care s-a întemeiat hotărârea diferă de cel care decurge din prezenta convenție și se solicită recunoașterea sau executarea împotriva unei părți care își are domiciliul într-un stat în care se aplică prezenta convenție, dar nu și un act prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, doar dacă hotărârea poate fi recunoscută sau executată în alt mod, în conformitate cu orice normă legală în vigoare în statul solicitat.

Articolul 65

Sub rezerva articolului 63 alineatul (2) și a articolelor 66 și 67, prezenta convenție înlocuiește, în relația dintre statele obligate prin prezenta convenție, convențiile încheiate între două sau mai multe dintre aceste state care acoperă aceleași domenii ca și prezenta convenție. În special, convențiile prevăzute în anexa VII sunt înlocuite.

Articolul 66

(1) Convențiile prevăzute la articolul 65 continuă să producă efecte în domeniile în care nu se aplică prezenta convenție.

(2) Acestea continuă să aibă efect în ceea ce privește hotărârile pronunțate și documentele întocmite oficial sau înregistrate ca acte autentice înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenții.

Articolul 67

(1) Prezenta convenție nu aduce atingere niciunei convenții prin care sunt obligate părțile contractante și/sau statele obligate prin prezenta convenție și care reglementează, în anumite domenii specifice, competența, recunoașterea sau executarea hotărârilor. Fără a aduce atingere obligațiilor ce decurg din alte convenții încheiate între anumite părți contractante, prezenta convenție nu împiedică părțile contractante de a încheia astfel de convenții.

(2) Prezenta convenție nu împiedică o instanță dintr-un stat obligat prin prezenta convenție și printr-o convenție încheiată într-un domeniu specific să se declare competentă în conformitate cu respectiva convenție, chiar și în cazul în care pârâtul este domiciliat în alt stat obligat prin prezenta convenție care nu este parte la convenția în cauză. Instanța care audiază acțiunea aplică, în orice situație, articolul 26 din prezenta convenție.

(3) Hotărârile pronunțate într-un stat obligat prin prezenta convenție de către o instanță care și-a declarat competența în baza unei convenții încheiate într-un domeniu specific sunt recunoscute și executate în celelalte state obligate prin prezenta convenție în conformitate cu dispozițiile titlului III din prezenta convenție.

(4) Pe lângă motivele prevăzute în titlul III, recunoașterea sau executarea poate fi refuzată dacă statul solicitat nu este obligat prin convenția încheiată într-un domeniu specific, iar persoana împotriva căreia se solicită recunoașterea sau executarea este domiciliată în respectivul stat sau, în cazul în care statul solicitat este un stat membru al Comunității Europene și cu privire la convențiile care vor trebui încheiate de către Comunitatea Europeană, în oricare dintre statele sale membre, cu excepția cazului în care hotărârea poate fi recunoscută sau executată în alt mod conform oricărei norme legale în vigoare în statul solicitat.

(5) În cazul în care o convenție încheiată într-un domeniu specific la care sunt părți atât statul de origine, cât și statul solicitat stipulează condiții de recunoaștere sau executare a hotărârilor, se aplică respectivele condiții. În orice situație, se pot aplica dispozițiile prezentei convenții privind procedurile de recunoaștere și executare a hotărârilor.

Articolul 68

(1) Prezenta convenție nu aduce atingere convențiilor pe care le-au încheiat statele obligate prin prezenta convenție, înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenții, de a nu recunoaște hotărârile pronunțate în alte state obligate prin prezenta convenție împotriva unor pârâți care își au domiciliul sau reședința într-un stat terț unde, în cazurile prevăzute la articolul 4, hotărârea poate fi întemeiată doar pe un motiv de competență prevăzut la articolul 3 alineatul (2). Fără a aduce atingere obligațiilor care decurg din alte convenții încheiate între anumite părți contractante, prezenta convenție nu împiedică părțile contractante să încheie astfel de convenții.

(2) Cu toate acestea, o parte contractantă nu își poate asuma obligația față de un stat terț de a nu recunoaște o hotărâre pronunțată în alt stat obligat prin prezenta convenție de către o instanță care își întemeiază competența pe prezența proprietății aparținând pârâtului pe teritoriul respectivului stat sau pe sechestrarea de către reclamant a proprietății situate în acel stat:

- (a) în cazul în care acțiunea privește revendicarea sau recunoașterea dreptului de proprietate sau a posesiei asupra respectivelor bunuri, urmărește să obțină aprobarea pentru a se putea dispune de aceste bunuri sau decurge dintr-un alt litigiu legat de bunurile respective; sau
- (b) în cazul în care proprietatea constituie garanția pentru o creanță care face obiectul acțiunii.

TITLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 69

(1) Prezenta convenție este deschisă spre semnare de către Comunitatea Europeană, Danemarca și statele care, la momentul deschiderii spre semnare, sunt membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb.

(2) Prezenta convenție este supusă ratificării de către semnatori. Instrumentele de ratificare sunt depuse la Consiliul Federal Elvețian, care acționează în calitate de depozitar al prezentei convenții.

(3) La momentul ratificării, părțile contractante pot depune declarații în conformitate cu articolele I, II și III din protocolul 1.

(4) Prezenta convenție intră în vigoare în prima zi a celei de-a șasea luni care urmează datei la care Comunitatea Europeană și un stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb își depun instrumentele de ratificare.

(5) Prezenta convenție intră în vigoare, pentru oricare altă parte, în prima zi a celei de-a treia luni care urmează depunerii instrumentelor de ratificare a acesteia.

(6) Fără a aduce atingere articolului 3 alineatul (3) din protocolul 2, prezenta convenție înlocuiește Convenția privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, adoptată la Lugano la 16 septembrie 1988, de la data intrării sale în vigoare în conformitate cu alineatele (4) și (5) de mai sus. Orice trimitere la Convenția de la Lugano din 1988 în alte acte este înțeleasă drept o trimitere la prezenta convenție.

(7) În ceea ce privește relațiile dintre statele membre ale Comunității Europene și teritoriile aflate în afara Europei menționate la articolul 70 alineatul (1) litera (b), prezenta convenție înlocuiește Convenția privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Bruxelles la 27 septembrie 1968, și Protocolul privind interpretarea respectivei convenții de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene, semnat la Luxemburg la 3 iunie 1971, modificat prin convențiile de aderare la convenția și protocolul menționate anterior de către statele care au aderat la Comunitățile Europene, de la data intrării în vigoare a prezentei convenții în legătură cu aceste teritorii în conformitate cu articolul 73 alineatul (2).

Articolul 70

- (1) După intrarea sa în vigoare, prezenta convenție este deschisă spre aderare:
- (a) statelor care, după deschiderea prezentei convenții spre semnare, devin membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb, în condițiile prevăzute la articolul 71;
 - (b) statelor membre ale Comunității Europene care acționează în numele anumitor teritorii din afara Europei care fac parte din teritoriul respectivului stat sau de ale căror relații externe este responsabil statul membru respectiv, în condițiile prevăzute la articolul 71;
 - (c) oricărui alt stat, în condițiile prevăzute la articolul 72.
- (2) Statele la care se face referire la alineatul (1), care doresc să devină părți contractante la prezenta convenție, își depun cererile la depozitar. Cererea, inclusiv informațiile prevăzute la articolele 71 și 72, sunt însoțite de o traducere în limbile engleză și franceză.

Articolul 71

- (1) Orice stat la care se face referire la articolul 70 alineatul (1) literele (a) și (b) care dorește să devină parte contractantă la prezenta convenție:
- (a) comunică informațiile necesare pentru depunerea cererii de aderare la prezenta convenție;
 - (b) poate depune declarații în conformitate cu articolele I și III din protocolul 1.
- (2) Depozitarul transmite orice informație primită în temeiul alineatului (1) celorlalte părți contractante înainte de depunerea instrumentului de aderare de către statul în cauză.

Articolul 72

- (1) Orice stat la care se face referire la articolul 70 alineatul (1) litera (c) care dorește să devină parte contractantă la prezenta convenție:
- (a) comunică informațiile necesare pentru depunerea cererii de aderare la prezenta convenție;
 - (b) poate depune declarații în conformitate cu articolele I și III din protocolul 1; și
 - (c) furnizează depozitarului informații privind, în special:
 - 1. sistemul său judiciar, inclusiv informații privind numirea și independența judecătorilor;
 - 2. legislația internă privind procedura civilă și executarea hotărârilor; și
 - 3. dispozițiile sale de drept internațional privat referitoare la procedura civilă.
- (2) Depozitarul transmite orice informație primită în temeiul alineatului (1) celorlalte părți contractante înainte de a invita statul în cauză să adere în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (4), depozitarul invită statul în cauză să adere numai dacă a primit acordul unanim al părților contractante. Părțile contractante vor încerca să își dea acordul în cel târziu un an de la invitația adresată de către depozitar.

(4) Prezenta convenție intră în vigoare doar în relațiile dintre statul aderent și părțile contractante care nu și-au exprimat nicio obiecție cu privire la aderarea statului în cauză înainte de prima zi a celei de-a treia luni care urmează depunerii instrumentului de aderare.

Articolul 73

(1) Instrumentele de aderare sunt depuse la depozitar.

(2) În privința unui stat aderent la care se face referire la articolul 70, convenția intră în vigoare în prima zi a celei de-a treia luni care urmează depunerii instrumentului de aderare a acestuia. Din acel moment, statul aderent este considerat parte contractantă la prezenta convenție.

(3) Orice parte contractantă poate prezenta depozitarului un text al prezentei convenții în limba sau limbile respectivei părți contractante, care este considerat autentic numai după ce părțile contractante și-au dat acordul în conformitate cu articolul 4 din protocolul 2.

Articolul 74

(1) Prezenta convenție se încheie pentru o perioadă nelimitată.

(2) Orice parte contractantă poate denunța oricând convenția prin depunerea unei notificări la depozitar.

(3) Denunțarea convenției își produce efectul la sfârșitul anului calendaristic care urmează expirării celor șase luni de la data primirii de către depozitar a notificării denunțării.

Articolul 75

Prezenta convenție are următoarele anexe:

- un protocol 1, privind anumite aspecte legate de competență, procedură și executare;
- un protocol 2, privind interpretarea uniformă a prezentei convenții și privind comitetul permanent;
- un protocol 3, privind aplicarea articolului 67 din prezenta convenție;
- anexele I-IV și anexa VII, care cuprind informații privitoare la aplicarea prezentei convenții;
- anexele V și VI, în care figurează certificatele prevăzute la articolele 54, 58 și 57 din prezenta convenție;
- anexa VIII, care menționează limbile, prevăzute la articolul 79 din prezenta convenție, în care textul convenției este considerat autentic; și
- anexa IX, privind aplicarea articolului II din protocolul 1.

Prezentele protocele și anexe sunt parte integrantă din prezenta convenție.

Articolul 76

Fără a aduce atingere articolului 77, orice parte contractantă poate solicita revizuirea prezentei convenții. În acest scop, depozitarul convoacă comitetul permanent, astfel cum este stipulat la articolul 4 din protocolul 2.

Articolul 77

(1) Părțile contractante comunică depozitarului textul oricăror dispoziții din legile care modifică listele prevăzute în anexele I-IV, precum și al oricărei suprimări sau completări aduse listei prevăzute în anexa VII, precum și data intrării în vigoare a acestora. Această comunicare se efectuează într-un termen rezonabil înainte de intrarea în vigoare a acestor dispoziții și este însoțită de o traducere în limbile engleză și franceză. Depozitarul modifică în consecință respectivele anexe, după consultarea comitetului permanent, în conformitate cu articolul 4 din protocolul 2. În acest scop, părțile contractante prezintă o traducere a modificărilor în limbile lor.

(2) Orice modificare adusă anexelor V-VI și VIII-IX la prezenta convenție este adoptată de către comitetul permanent în conformitate cu articolul 4 din protocolul 2.

Articolul 78

- (1) Depozitarul notifică părților contractante:
- (a) depunerea fiecărui instrument de ratificare sau de aderare;
 - (b) datele intrării în vigoare a prezentei convenții pentru părțile contractante;
 - (c) orice declarație primită în temeiul articolelor I-IV din protocolul 1;
 - (d) orice comunicare realizată în temeiul articolului 74 alineatul (2), al articolului 77 alineatul (1) și al punctului 4 din protocolul 3.
- (2) Notificările sunt însoțite de traduceri în limbile engleză și franceză.

Articolul 79

Prezenta convenție, întocmită într-un singur exemplar original în limbile enumerate în anexa VIII, textele convenției în toate aceste limbi fiind în mod egal autentice, este depusă la Arhivele Federale Elvețiene. Consiliul Federal Elvețian transmite câte o copie legalizată fiecărei părți contractante.

DREPT PENTRU CARE subsemnații plenipotențari au semnat prezenta convenție.

Съставено в Лугано на тридесети октомври две хиляди и седма година.

Hecho en Lugano el treinta de octubre de dos mil siete.

V Luganu dne třicátého října dva tisíce sedm.

Udfærdiget i Lugano, den tredivte oktober to tusind og syv.

Geschehen zu Lugano am dreißigsten Oktober zweitausendsieben.

Lugano, kolmekümnes oktoober kaks tuhat seitse

Έγινε στο Λουγκάνο στις τριάντα Οκτωβρίου του έτους δύο χιλιάδες επτά.

Done at Lugano, on the thirtieth day of October in the year two thousand and seven.

Fait à Lugano, le trente octobre deux mille sept.

Arna dhéanamh in Lugano, an tríochadú lá de Dheireadh Fómhair sa bhliain dhá mhíle a seacht.

Fatto a Lugano, addì trenta ottobre duemilasette

Gerður í Lúganó þrítugasta dag október mánaðar árið tvö þúsund og sjö.

Lugâno, divi tûkstodî septîtâ gada trîsdesmitajâ oktobrî.

Priimta Lugane, du tûkstanèiai septintais metais spalio trisedeîmtà dienà.

Kelt Luganóban, a kétezer-hetedik év október havának harmincadik napján.

Magħmul f'Lugano, fit-tlettax-il jum ta' Ottubru fis-sena elfejn u seba'.

Gedaan te Lugano, op dertig oktober tweeduizend zeven.

Utferdiget i Lugano den trettiende oktober totusenogsyv.

Sporządzono w Lugano dnia trzydziestego października dwa tysiące siódmego roku

Feito em Lugano, aos trinta dias de Outubro do ano de dois mil e sete

Încheiată la Lugano, la treizeci octombrie anul două mii șapte.

V Lugane tridsiateho októbra dvetisícisedem.

Sestavljeno v Luganu, tridesetega oktobra leta dva tisoč sedem.

Tehty Luganossa kolmantenakymmenentenä päivänä lokakuuta vuonna kaksituhattaseitsemän.

Utfärdad i Lugano den trettionde oktober år tjugohundrasju.

За Европейската общност
Por la Comunidad Europea
Za Evropské společenství
For Det Europæiske Fællesskab
Für die Europäische Gemeinschaft
Euroopa Ühenduse nimel
Thar ceann an Chomhphobail Eorpaigh
Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
For the European Community
Pour la Communauté européenne
Thar ceann an Chomhphobail Eorpaigh
Per la Comunità europea
Europos bendrijos vardu
az Európai Közösség részéről
Ghall-Komunità Ewropea
Voor de Europese Gemeenschap
W imieniu Wspólnoty Europejskiej
Pela Comunidade Europeia
Pentru Comunitatea Europeană
Za Európske spoločenstvo
Za Evropsko skupnost
Euroopan yhteisön puolesta
På Europeiska gemenskapens vägnar

For Kongeriget Danmark

Fyrir hönd lýðveldisins Íslands

For Kongeriket Norge

Für die Schweizerische Eidgenossenschaft
Pour la Confédération suisse
Per la Confederazione svizzera

PROTOCOLUL 1**privind anumite aspecte legate de competență, procedură și executare**

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE AU HOTĂRÂT DUPĂ CUM URMEAZĂ:

Articolul I

(1) Actele judiciare și extrajudiciare realizate într-un stat obligat prin prezenta convenție care trebuie comunicate persoanelor din alt stat obligat prin prezenta convenție sunt transmise în conformitate cu procedurile stipulate în convențiile și acordurile aplicabile între statele în cauză.

(2) Cu excepția cazului în care partea contractantă pe al cărei teritoriu urmează să se efectueze comunicarea obiectează printr-o declarație înaintată depozitarului, astfel de documente pot fi, de asemenea, trimise de către funcționarii publici competenți din statul pe teritoriul căruia a fost întocmit actul direct funcționarilor publici competenți din statul pe teritoriul căruia se află destinatarul. În acest caz, funcționarul din statul de origine trimite o copie a documentului funcționarului din statul solicitat, căruia îi revine responsabilitatea de a o comunica destinatarului. Actul este comunicat sub forma prevăzută de dispozițiile legale ale statului solicitat. Comunicarea este constatată printr-un certificat trimis direct funcționarului din statul de origine.

(3) Statele membre ale Comunității Europene obligate prin Regulamentul (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 sau prin Convenția dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială, semnată la Bruxelles la 19 octombrie 2005, aplică în relațiile dintre ele dispozițiile acestui regulament și ale acestei convenții.

Articolul II

(1) Competența prevăzută la articolul 6 alineatul (2) și la articolul 11 în materia acțiunilor de chemare în garanție sau a oricăror alte cereri de intervenție introduse de terți nu poate fi invocată pe deplin în statele obligate prin prezenta convenție menționate în anexa IX. Orice persoană care își are domiciliul în alt stat obligat prin prezenta convenție poate fi acționată în justiție în instanțele de pe teritoriul acestor state în temeiul dispozițiilor cuprinse în anexa IX.

(2) La momentul ratificării, Comunitatea Europeană poate declara că cererile menționate la articolul 6 alineatul (2) și la articolul 11 nu pot fi introduse în anumite state membre și poate furniza informații privind normele aplicabile.

(3) Hotărârile pronunțate în alte state obligate prin prezenta convenție în temeiul articolului 6 alineatul (2) sau al articolului 11 sunt recunoscute și executate în statele menționate la alineatele (1) și (2) în conformitate cu dispozițiile titlului III. Orice efecte pe care le pot avea asupra terților hotărârile pronunțate în aceste state prin aplicarea dispozițiilor prevăzute la alineatele (1) și (2) sunt, de asemenea, recunoscute în celelalte state obligate prin prezenta convenție.

Articolul III

(1) Elveția își rezervă dreptul de a declara la data ratificării că nu va aplica următorul pasaj din articolul 34 alineatul (2):

„dacă pârâtul nu a introdus o acțiune împotriva hotărârii atunci când a avut posibilitatea să o facă”.

În cazul în care Elveția face o astfel de declarație, celelalte părți contractante aplică aceeași rezervă cu privire la hotărârile pronunțate de către instanțele din Elveția.

(2) Părțile contractante pot, în privința hotărârilor pronunțate pe teritoriul unui stat aderent prevăzut la articolul 70 alineatul (1) litera (c), să își rezerve, în baza unei declarații:

(a) dreptul prevăzut la alineatul (1); și

(b) dreptul conferit unei autorități prevăzute la articolul 39, fără a se aduce atingere dispozițiilor articolului 41, de a examina din oficiu dacă există sau nu un motiv de refuz al recunoașterii și al executării hotărârii.

(3) În cazul în care o parte contractantă a formulat o astfel de rezervă în privința unui stat aderent menționat la alineatul (2), statul în cauză poate declara la rândul său că își rezervă același drept în privința hotărârilor pronunțate de instanțele de pe teritoriul respectivei părți contractante.

(4) Cu excepția rezervei menționate la alineatul (1), declarațiile sunt valabile pe perioade de cinci ani și pot fi reînnoite la sfârșitul acestor perioade. Partea contractantă notifică reînnoirea unei declarații prevăzute la alineatul (2) cel târziu cu șase luni înainte de expirarea perioadei de cinci ani. Un stat aderent își poate reînnoi declarația formulată conform alineatului (3) numai după reînnoirea respectivei declarații conform alineatului (2).

Articolul IV

Declarațiile menționate în prezentul protocol pot fi retrase în orice moment prin depunerea unei notificări la depozitar. Notificarea este însoțită de o traducere în limbile engleză și franceză. Părțile contractante furnizează traduceri în limbile lor. Orice astfel de retragere intră în vigoare din prima zi a celei de-a treia luni care urmează notificării.

PROTOCOLUL 2**privind interpretarea uniformă a convenției și comitetul permanent**

PREAMBUL

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE,

AVÂND ÎN VEDERE articolul 75 din prezenta convenție,

LUÂND ÎN CONSIDERARE legătura strânsă dintre prezenta convenție, Convenția de la Lugano din 1988 și instrumentele menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție,

LUÂND ÎN CONSIDERARE competența pe care o are Curtea de Justiție a Comunităților Europene de a se pronunța privind interpretarea dispozițiilor cuprinse în instrumentele menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție,

LUÂND ÎN CONSIDERARE faptul că prezenta convenție devine parte integrantă a dreptului comunitar și că, în consecință, Curtea de Justiție a Comunităților Europene este competentă să se pronunțe asupra interpretării dispozițiilor prezentei convenții în ceea ce privește aplicarea sa de către instanțele statelor membre ale Comunității Europene,

CUNOSCÂND hotărârile pronunțate de Curtea de Justiție a Comunităților Europene privind interpretarea instrumentelor menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție până în momentul semnării acestei convenții, precum și hotărârile pronunțate de către instanțele părților contractante la Convenția de la Lugano din 1988 privind convenția menționată anterior până în momentul semnării prezentei convenții,

CONSIDERÂND că revizuirea paralelă a Convenției de la Bruxelles și a celei de la Lugano din 1988, care a condus la adoptarea unui text revizuit al convențiilor în cauză, s-a întemeiat în mod considerabil pe hotărârile menționate mai sus privind Convenția de la Bruxelles din 1968 și Convenția de la Lugano din 1988,

LUÂND ÎN CONSIDERARE faptul că textul revizuit al Convenției de la Bruxelles a fost încorporat, după intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, în Regulamentul (CE) nr. 44/2001,

CONSIDERÂND că acest text revizuit a stat, de asemenea, la baza textului prezentei convenții,

DORIND să prevină, respectând întru totul independența instanțelor, interpretările divergente și să obțină o interpretare cât de uniformă posibil a dispozițiilor prezentei convenții și a celor ale Regulamentului (CE) nr. 44/2001, care sunt reproduse în mare parte în prezenta convenție, precum și ale altor acte menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție,

AU HOTĂRÂT CELE CE URMEAZĂ:

Articolul 1

(1) Orice instanță care aplică și interpretează prezenta convenție ia în considerare în mod corespunzător principiile enunțate în orice hotărâre relevantă referitoare la dispoziția (dispozițiile) în cauză sau la oricare altă (alte) dispoziție (dispoziții) similară (similare) din Convenția de la Lugano din 1988 și la actele menționate la articolul 64 alineatul (1) din convenție pronunțate de către instanțele din statele obligate prin prezenta convenție și de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene.

(2) În ceea ce privește instanțele din statele membre ale Comunității Europene, obligația prevăzută la alineatul (1) se aplică fără a se aduce atingere obligațiilor acestora față de Curtea de Justiție a Comunităților Europene care decurg din Tratatul de instituire a Comunității Europene sau din Acordul dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2005.

Articolul 2

Orice stat obligat prin prezenta convenție care nu este un stat membru al Comunității Europene are dreptul de a depune memorii sau observații scrise, în conformitate cu articolul 23 din Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a Comunităților Europene, în cazul în care o instanță dintr-un stat membru al Comunității Europene adresează Curții de Justiție o întrebare privind interpretarea prezentei convenții sau a instrumentelor menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare.

Articolul 3

(1) Comisia Comunităților Europene instituie un sistem de schimb de informații privind hotărârile relevante pronunțate în aplicarea convenției, precum și a Convenției de la Lugano din 1988 și a instrumentelor menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție. Acest sistem este accesibil publicului și cuprinde hotărâri pronunțate în ultimă instanță și hotărâri ale Curții de Justiție a Comunităților Europene, precum și hotărâri de o importanță deosebită cu putere de lucru judecat care au fost pronunțate în temeiul prezentei convenții, al Convenției de la Lugano din 1988 și al instrumentelor menționate la articolul 64 alineatul (1) din prezenta convenție. Hotărârile sunt clasificate și însoțite de un rezumat.

Sistemul cuprinde comunicarea către Comisie din partea autorităților competente ale statelor obligate prin prezenta convenție a hotărârilor menționate mai sus pronunțate de instanțele acestor state.

(2) Se va efectua o selecție a cauzelor care prezintă interes deosebit pentru buna funcționare a convenției de către grefierul Curții de Justiție a Comunităților Europene, care prezintă jurisprudența selectată la ședința experților în conformitate cu articolul 5 din prezentul protocol.

(3) Până la instituirea sistemului de către Comunitățile Europene, în temeiul alineatului (1), Curtea de Justiție a Comunităților Europene menține sistemul de schimb de informații stabilit prin Protocolul 2 la Convenția de la Lugano din 1988 pentru hotărârile pronunțate în temeiul prezentei convenții și al Convenției de la Lugano din 1988.

Articolul 4

(1) Va fi instituit un comitet permanent, compus din reprezentanți ai părților contractante.

(2) La solicitarea unei părți contractante, depozitarul convenției convoacă reuniunile comitetului în scopul:

- unei consultări privind raportul dintre prezenta convenție și alte instrumente internaționale;
- unei consultări privind aplicarea articolului 67 din prezenta convenție, inclusiv privind proiectele de aderare la instrumentele referitoare la anumite aspecte specifice în conformitate cu articolul 67 alineatul (1) și privind propunerile legislative, în conformitate cu Protocolul 3;
- examinării cererilor de aderare depuse de noile state. În special, comitetul poate pune statelor aderente menționate la articolul 70 alineatul (1) litera (c) întrebări privind sistemul lor judiciar și privind punerea în aplicare a prezentei convenții. Comitetul poate avea în vedere, de asemenea, posibile adaptări ale convenției, necesare pentru aplicarea acesteia în statele aderente;
- acceptării de texte autentice în alte versiuni lingvistice în temeiul articolului 73 alineatul (3) din prezenta convenție și modificărilor necesare la anexa VIII;
- unei consultări privind revizuirea convenției în temeiul articolului 76;
- unei consultări privind modificările care ar trebui aduse anexelor I-IV și anexei VII în temeiul articolului 77 alineatul (1);

- adoptării de modificări ale anexelor V și VI în temeiul articolului 77 alineatul (2);
 - unei retrageri a rezervelor și a declarațiilor formulate de către părțile contractante în temeiul Protocolului 1 și modificările care ar trebui aduse, în consecință, anexei IX.
- (3) Comitetul își stabilește normele procedurale în baza cărora funcționează și ia decizii. Aceste norme prevăd posibilitatea realizării de consultări și a luării de decizii prin procedură scrisă.

Articolul 5

- (1) Depozitarul poate convoca, oricând este necesar, o ședință a experților în scopul schimbului de opinii privind funcționarea convenției, în special privind dezvoltarea jurisprudenței și a noii legislații care ar putea influența aplicarea prezentei convenții.
- (2) La această ședință participă experți ai părților contractante, ai statelor obligate prin prezenta convenție, ai Curții de Justiție a Comunităților Europene și ai Asociației Europene a Liberului Schimb. Ședința este deschisă oricărui alți experți a căror prezență este considerată necesară.
- (3) Orice problemă care decurge din funcționarea prezentei convenții poate fi supusă spre examinare comitetului permanent menționat la articolul 4 din prezentul protocol în vederea soluționării acesteia.
-

PROTOCOLUL 3**privind aplicarea articolului 67 din prezenta convenție**

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE AU HOTĂRÂT CELE CE URMEAZĂ:

1. În sensul prezentei convenții, dispozițiile care, în anumite domenii speciale, reglementează competența judiciară sau recunoașterea sau executarea hotărârilor și care sunt sau vor fi conținute în acte ale instituțiilor Comunităților Europene se bucură de același tratament ca și dispozițiile convențiilor menționate la articolul 67 alineatul (1).
 2. În cazul în care una dintre părțile contractante este de părere că o dispoziție cuprinsă în propunerea unui act a instituțiilor Comunităților Europene nu este compatibilă cu prezenta convenție, părțile contractante examinează fără întârziere modificările care trebuie aduse convenției în temeiul articolului 76, fără a aduce atingere procedurii stabilite în Protocolul 2.
 3. În cazul în care o parte contractantă sau mai multe părți împreună încorporează în legislația națională câteva sau toate dispozițiile cuprinse în actele instituțiilor Comunității Europene menționate la alineatul (1), aceste dispoziții legale naționale se bucură de același tratament ca și convențiile menționate la articolul 67 alineatul (1).
 4. Părțile contractante comunică depozitarului textul dispozițiilor menționate la alineatul (3). O astfel de comunicare este însoțită de o traducere în limbile engleză și franceză.
-

ANEXA I

Normele de competență judiciară prevăzute la articolul 3 alineatul (2) și la articolul 4 alineatul (2) din convenție sunt următoarele:

- în Belgia: articolele 5-14 din Legea din 16 iulie 2004 privind dreptul internațional privat;
- în Bulgaria: articolul 4 alineatul (1) din Codul de drept internațional privat;
- în Republica Cehă: articolul 86 din Actul nr. 99/1963 Coll., Codul de procedură civilă (*občanský soudní řád*) modificat;
- în Danemarca: articolul 246 alineatele (2) și (3) din Actul privind administrația justiției (*Lov om rettens pleje*);
- în Germania: articolul 23 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozessordnung*);
- în Estonia: alineatul (86) din Codul de procedură civilă (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*);
- în Grecia: articolul 40 din Codul de procedură civilă (*Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας*);
- în Franța: articolele 14 și 15 din Codul civil (*Code civil*);
- în Islanda: articolul 32 alineatul (4) din Legea privind procedura civilă (*Lög um meðferð einkamála nr. 91/1991*);
- în Irlanda: normele care asigură întemeierea competenței judiciare pe actul de sesizare a instanței care a fost comunicat pârâtului pe parcursul șederii sale temporare în Irlanda;
- în Italia: articolele 3 și 4 din Legea 218 din 31 mai 1995;
- în Cipru: secțiunea 21 alineatul (2) din Legea nr. 14 din 1960 privind organizarea judecătorească, modificată;
- în Letonia: secțiunea 27 și alineatele (3), (5), (6) și (9) din secțiunea 28 a Legii de procedură civilă (*Civilprocesa likums*);
- în Lituania: articolul 31 din Codul de procedură civilă (*Civilinio proceso kodeksas*);
- în Luxemburg: articolele 14 și 15 din Codul civil (*Code civil*);
- în Ungaria: articolul 57 din Decretul-lege nr. 13 din 1979 privind dreptul internațional privat (*a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet*);
- în Malta: articolele 742, 743 și 744 din Codul de organizare și procedură civilă – capitolul 12 (*Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili – Kap. 12*) și articolul 549 din Codul comercial – capitolul 13 (*Kodiċi tal-kummerċ – Kap. 13*);
- în Norvegia: secțiunea 4-3 alineatul (2) teza a doua din Legea privind litigiile (*tvisteloven*);
- în Austria: articolul 99 din Legea privind competența judiciară (*Jurisdiktionsnorm*);
- în Polonia: articolele 1103 și 1110 din Codul de procedură civilă (*Kodeks postępowania cywilnego*), în măsura în care acestea stabilesc competența judiciară pe baza reședinței pârâtului în Polonia, a posesiei de către pârât asupra unor bunuri în Polonia sau a deținerii dreptului de proprietate asupra unor bunuri aflate în Polonia, faptul că obiectul litigiului se află în Polonia și faptul că una dintre părți este cetățean polonez;
- în Portugalia: articolul 65 și articolul 65A din Codul de procedură civilă (*Código de Processo Civil*) și articolul 11 din Codul de procedură a muncii (*Código de Processo de Trabalho*);
- în România: articolele 148-157 din Legea nr. 105/1992 privind reglementarea raporturilor de drept internațional privat;

- în Slovenia: articolul 48 alineatul (2) din Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*) coroborat cu articolul 47 alineatul (2) din Legea privind procedura civilă (*Zakon o pravnem postopku*) și articolul 58 din Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*) coroborat cu articolul 59 din Legea privind procedura civilă (*Zakon o pravnem postopku*);
 - în Slovacia: articolele 37-37e din Legea nr. 97/1963 privind dreptul internațional privat și regulile sale de procedură;
 - în Elveția: *for du lieu du séquestre/Gerichtsstand des Arrestortes/foro del luogo del sequestro* în sensul articolului 4 din Legea federală privind dreptul internațional privat/*Bundesgesetz über das internationale Privatrecht/legge federale sul diritto internazionale privato*;
 - în Finlanda: a doua, a treia și a patra teză din primul alineat al secțiunii 1 din capitolul 10 al Codului de procedură judiciară (*oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken*);
 - în Suedia: prima teză din primul alineat al secțiunii 3 din capitolul 10 al Codului de procedură judiciară (*rättegångsbalken*);
 - în Regatul Unit: normele care asigură întemeierea competenței judiciare pe:
 - (a) comunicarea actului de sesizare a instanței pârâtului pe parcursul șederii sale temporare în Regatul Unit; sau
 - (b) deținerea de către pârât de proprietăți pe teritoriul Regatului Unit; sau
 - (c) luarea în stăpânire de către pârât a unor proprietăți de pe teritoriul Regatului Unit.
-

ANEXA II

Instanțele sau autoritățile competente la care poate fi depusă cererea prevăzută la articolul 39 din convenție sunt următoarele:

- în Belgia: *le tribunal de première instance* sau *rechtbank van eerste aanleg* sau *erstinstanzliches Gericht*;
- în Bulgaria: *Софийски градецки съд*;
- în Republica Cehă: *okresní soud* sau *soudní exekutor*;
- în Danemarca: *byret*;
- în Germania:
 - (a) judecătorul care prezidează camera *Landgericht*;
 - (b) un notar în cadrul unei proceduri de constatare a calității de titlu executoriu a unui act autentic;
- în Estonia: *maakohus* (*county court*);
- în Grecia: *Μονομελές Πρωτοδικείο*;
- în Spania: *Juzgado de Primera Instancia*;
- în Franța:
 - (a) *greffier en chef du tribunal de grande instance*;
 - (b) *président de la chambre départementale des notaires* în cazul unei cereri de constatare a calității de titlu executoriu a unui act notarial autentic;
- în Irlanda: *High Court*
- în Islanda: *héraðsdómur*;
- în Italia: *Corte d'appello*;
- în Cipru: *Επαρχιακό Δικαστήριο* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Οικογενειακό Δικαστήριο*;
- în Letonia: *rajona (pilsētas) tiesa*;
- în Lituania: *Lietuvos apeliacinis teismas*;
- în Luxemburg: *présedinte tribunal d'arrondissement*;
- în Ungaria: *megyei bíróság székhelyén működő helyi bíróság* și, în Budapesta, *Budai Központi Kerületi Bíróság*;
- în Malta: *Prim' Awla tal-Qorti Ċivili* sau *Qorti tal-Maġistrati ta' Ghawdex fil-gurisdizzjoni superjuri tagħha* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Reġistratur tal-Qorti* sesizată de *Ministru responsabbli għall-Ġustizzja*;
- în Țările de Jos: *voorzieningenrechter van de rechtbank*;
- în Norvegia: *tingrett*;
- în Austria: *Bezirksgericht*;
- în Polonia: *sąd okręgowy*;

- în Portugalia: *Tribunal de Comarca*;
 - în România: Tribunalul;
 - în Slovenia: *okrožno sodišče*;
 - în Slovacia: *okresný súd*;
 - în Elveția:
 - (a) în privința hotărârilor care dispun plata unei sume de bani, *juge de la mainlevée/Rechtsöffnungsrichter/giudice competente a pronunciare sul rigetto dell'opposizione*, în cadrul procedurii prevăzute la articolele 80 și 81 din *loi fédérale sur la poursuite pour dettes et la faillite/Bundesgesetz über Schuldbetreibung und Konkurs/legge federale sulla esecuzione e sul fallimento*;
 - (b) în privința hotărârilor care dispun executarea unei obligații, alta decât plata unei sume de bani, *juge cantonal d'exequatur compétent/zuständiger kantonaler Vollstreckungsrichter/giudice cantonale competente a pronunciare l'exequatur*;
 - în Finlanda: *käräjäoikeus/tingsrätt*;
 - în Suedia: *Svea hovrätt*;
 - în Regatul Unit:
 - (a) în Anglia și Țara Galilor, *High Court of Justice* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Magistrate's Court* sesizată de *Secretary of State*;
 - (b) în Scoția, *Court of Session* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Sheriff Court* sesizată de *Secretary of State*;
 - (c) în Irlanda de Nord, *High Court of Justice* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Magistrates' Court* sesizată de *Secretary of State*;
 - (d) în Gibraltar, *Supreme Court of Gibraltar* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Magistrates' Court* sesizată de *Attorney General of Gibraltar*.
-

ANEXA III

Instanțele în care pot fi introduse acțiunile prevăzute la articolul 43 alineatul (2) din convenție sunt următoarele:

- în Belgia:
 - (a) în cazul acțiunii introduse de pârât, *tribunal de première instance* sau *rechtbank van eerste aanleg* sau *erstinstanzliche Gericht*;
 - (b) în cazul acțiunii introduse de reclamant: *cour d'appel* sau *hof van beroep*;
- în Bulgaria: *Апелативен съд – София*;
- în Republica Cehă: curtea de apel prin intermediul curții districtuale;
- în Danemarca: *landsret*;
- în Republica Federală Germania: *Oberlandesgericht*;
- în Estonia: *ringkonnakohus*;
- în Grecia: *Εφετείο*;
- în Spania: *Juzgado de Primera Instancia* care a pronunțat hotărârea atacată, *Audiencia Provincial* urmând să se pronunțe asupra căii de atac;
- în Franța:
 - (a) *cour d'appel* în cazul hotărârilor prin care este admisă cererea;
 - (b) președintele *tribunal de grande instance*, în cazul hotărârilor prin care este respinsă cererea;
- în Irlanda: *High Court*;
- în Islanda: *héraðsdómur*;
- în Italia: *corte d'appello*;
- în Cipru: *Επαρχιακό Δικαστήριο* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Οικογενειακό Δικαστήριο*;
- în Letonia: *Apgabaltiesa* prin intermediul *rajona (pilsētas) tiesa*;
- în Lituania: *Lietuvos apeliacinis teismas*;
- în Luxemburg: *Cour supérieure de justice*, numai în materie civilă;
- în Ungaria: instanța locală situată în jurisdicția instanței superioare (la Budapesta, *Budai Központi Kerületi Bíróság*); asupra căii de atac se pronunță instanța superioară (la Budapesta, *Fővárosi Bíróság*);
- în Malta: *Qorti ta' l-Appell* în conformitate cu procedura prevăzută pentru căile de atac în *Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili* – capitolul 12 sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *ċitazzjoni inaintea Prim' Awla tal-Qorti ivili jew il-Qorti tal-Maġistrati ta' Ghawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha*;
- în Țările de Jos: *rechtbank*;

- în Norvegia: *lagmannsrett*;
 - în Austria: *Landesgericht* prin intermediul *Bezirksgericht*;
 - în Polonia: *sąd apelacyjny* prin intermediul *sąd okręgowy*;
 - în Portugalia: *Tribunal da Relação*. Recursurile se introduc, în conformitate cu dispozițiile legislației naționale în vigoare, prin intermediul unei cereri înaintate instanței care a pronunțat hotărârea care face obiectul recursului;
 - în România: Curtea de Apel;
 - în Slovenia: *okrožno sodišče*;
 - în Slovacia: curtea de apel prin intermediul curții districtuale a cărei hotărâre este atacată;
 - în Elveția: *tribunal cantonal/Kantonsgericht/tribunale cantonale*;
 - în Finlanda: *hovioikeus/hovrätt*;
 - în Suedia: *Svea hovrätt*;
 - în Regatul Unit:
 - (a) în Anglia și Țara Galilor, *High Court of Justice* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Magistrates' Court*;
 - (b) în Scoția, *Court of Session* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Sheriff Court*;
 - (c) în Irlanda de Nord, *High Court of Justice* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Magistrates' Court*;
 - (d) în Gibraltar, *Supreme Court of Gibraltar* sau, în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Magistrates' Court*.
-

ANEXA IV

Căile de atac care pot fi introduse în conformitate cu articolul 44 din convenție sunt următoarele:

- în Belgia, Grecia, Spania, Franța, Italia, Luxemburg și în Țările de Jos, un recurs în anulare (*pourvoi en cassation*);
 - în Bulgaria: *обжалване пред Върховния касационен съд*;
 - în Republica Cehă: *dovolání* și *žaloba pro zmatečnost*;
 - în Danemarca: o cale de atac introdusă la *højesteret*, cu aprobarea *Procesbevillingsnævnet*;
 - în Republica Federală Germania: *Rechtsbeschwerde*;
 - în Estonia: *kassatsioonkaebus*;
 - în Irlanda: o cale de atac introdusă pe motive de drept la *Supreme Court*;
 - în Islanda: o cale de atac introdusă la *Hæstiréttur*;
 - în Cipru: o cale de atac introdusă la Curtea Supremă;
 - în Letonia: o cale de atac introdusă la *Augstākās tiesas Senāts* prin intermediul *Apgabaltiesa*;
 - în Lituania: o cale de atac introdusă la *Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*;
 - în Ungaria: *felülvizsgálati kérelem*;
 - în Malta: nu există nicio altă cale de atac disponibilă; în cazul unei hotărâri privind o obligație de întreținere, *Qorti ta' l-Appell* în conformitate cu procedura prevăzută pentru căile de atac în *kodiċi ta' Organizzazzjoni u Procedura Ċivili* – capitolul 12;
 - în Norvegia: o cale de atac introdusă la *Høyesteretts Ankeutvalg* sau *Høyesterett*;
 - în Austria: *Revisionsrekurs*;
 - în Polonia: *skarga kasacyjna*;
 - în Portugalia: o cale de atac introdusă pe motive de drept;
 - în România: o contestație în anulare sau o revizuire;
 - în Slovenia: o cale de atac introdusă la *Vrhovno sodišče Republike Slovenije*;
 - în Slovacia: *dovolanie*;
 - în Elveția: *recours devant le Tribunal fédéral*/Beschwerde beim Bundesgericht/ricorso davanti al Tribunale federale;
 - în Finlanda: o cale de atac introdusă la *korkein oikeus* / *högsta domstolen*;
 - în Suedia: o cale de atac introdusă la *Högsta domstolen*;
 - în Regatul Unit: o singură cale de atac introdusă pe motive de drept.
-

(*) Se bifează ceea ce nu corespunde.

ANEXA VI

Certificatul privind actele autentice menționat la articolul 57 alineatul (4) din Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

1. Statul de origine
2. Instanța sau autoritatea competentă care eliberează certificatul
 - 2.1. Numele
 - 2.2. Adresa
 - 2.3. Tel./fax/e-mail:
3. Autoritatea care a conferit autenticitate actului
 - 3.1. Autoritatea care a participat la redactarea actului autentic (dacă este cazul)
 - 3.1.1. Numele și desemnarea autorității
 - 3.1.2. Sediul autorității
 - 3.2. Autoritatea care a înregistrat actul autentic (dacă este cazul)
 - 3.2.1. Tipul autorității
 - 3.2.2. Sediul autorității
4. Actul autentic
 - 4.1. Descrierea actului
 - 4.2. Data
 - 4.2.1. la care actul a fost întocmit
 - 4.2.2. dacă este diferită: data la care actul a fost înregistrat
 - 4.3. Numărul de referință
 - 4.4. Părțile în cauză
 - 4.4.1. Numele creditorului
 - 4.4.2. Numele debitorului
5. Textul hotărârii executorii care figurează în anexa la prezentul certificat.

Actul autentic este executoriu împotriva debitorului în statul de origine [articolul 57 alineatul (1) din convenție]

Întocmit la ..., la data de ...

Semnătura și/sau ștampila

ANEXA VII

Convențiile înlocuite în temeiul articolului 65 din convenție sunt, în special, următoarele:

- Tratatul dintre Confederația Elvețiană și Spania privind executarea reciprocă a hotărârilor în materie civilă și comercială, semnat la Madrid la 19 noiembrie 1896;
 - Convenția dintre Republica Cehoslovacă și Confederația Elvețiană privind recunoașterea și executarea hotărârilor, însoțită de un protocol suplimentar, semnată la Berna la 21 decembrie 1926;
 - Convenția dintre Confederația Elvețiană și Reichul german privind recunoașterea și executarea hotărârilor și a deciziilor arbitrale, semnată la Berna la 2 noiembrie 1929;
 - Convenția dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia privind recunoașterea și executarea hotărârilor, semnată la Copenhaga la 16 martie 1932;
 - Convenția dintre Confederația Elvețiană și Italia privind recunoașterea și executarea hotărârilor, semnată la Roma la 3 ianuarie 1933;
 - Convenția dintre Suedia și Confederația Elvețiană privind recunoașterea și executarea hotărârilor și a deciziilor arbitrale, semnată la Stockholm la 15 ianuarie 1936;
 - Convenția dintre Confederația Elvețiană și Belgia privind recunoașterea și executarea hotărârilor și a deciziilor arbitrale, semnată la Berna la 29 aprilie 1959;
 - Convenția dintre Austria și Confederația Elvețiană privind recunoașterea și executarea hotărârilor, semnată la Berna la 16 decembrie 1960;
 - Convenția dintre Norvegia și Regatul Unit care prevede recunoașterea și executarea reciprocă a hotărârilor în materie civilă, semnată la Londra la 12 iunie 1961;
 - Convenția dintre Norvegia și Republica Federală Germania privind recunoașterea și executarea hotărârilor și a actelor executorii, în materie civilă și comercială, semnată la Oslo la 17 iunie 1977;
 - Convenția dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă, semnată la Copenhaga la 11 octombrie 1977; și
 - Convenția dintre Norvegia și Austria privind recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă, semnată la Viena la 21 mai 1984.
-

ANEXA VIII

Limbile prevăzute la articolul 79 din convenție sunt: limbile bulgară, cehă, daneză, engleză, estonă, finlandeză, franceză, germană, greacă, irlandeză, islandeză, italiană, letonă, lituaniană, maghiară, malteză, norvegiană, olandeză, polonă, portugheză, română, slovacă, slovenă, spaniolă și suedeză.

ANEXA IX

Statele și normele prevăzute la articolul II din Protocolul 1 sunt următoarele:

- Germania: articolele 68, 72, 73 și 74 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozeßordnung*) privind *litis denuntiatio*;
 - Austria: articolul 21 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozeßordnung*) privind *litis denuntiatio*;
 - Ungaria: articolele 58-60 din Codul de procedură civilă (*Polgári perrendtartás*) privind *litis denuntiatio*;
 - Elveția, în ceea ce privește acele cantoane al căror cod de procedură civilă aplicabil nu prevede competența judiciară menționată la articolul 6 alineatul (2) și la articolul 11 din convenție: dispozițiile adecvate privind *litis denuntiatio* din codul de procedură civilă aplicabil.
-